בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 39632-06-20 נתניהו נ' גנסיה ואח'

לפני כבוד השופט רונן אילן

התובעת: **שרה נתניהו**
ע"י עו"ד יוסי כהן

נגד

הנתבעת: **סילבי גנסיה**
ע"י עו"ד שאול אידה

פסק דין

אשת ראש הממשלה, גב' שרה נתניהו, עותרת לחיוב בפיצוי את מי שהייתה עובדת במעון ראש הממשלה, בטענה להוצאת לשון הרע ופגיעה בפרטיות.

בשני פרסומים שונים, האחד בדצמבר 2019 והשני במאי 2020, התייחסה הנתבעת לעבודתה במעון ראש הממשלה ותיארה את האופן בו התנהגה התובעת כלפיה. התייחסות זו כלל ביקורת נוקבת על יחסה של התובעת לנתבעת, ביקורת הכוללת הבאת דוגמאות להמחשה ואשר על בסיסה תיארה הנתבעת את עבודתה במעון ראש הממשלה כסבל מתמשך. "גיהינום" לפי דבריה. פרסומים אלו, בייחוד על רקע שלל פרסומים נוספים שנעשו בקשר עם התובעת ויחסה לעובדים במעון ראש הממשלה, הציגו את התובעת כמי שהתייחסה לנתבעת בזלזול, כמי שהטיחה בנתבעת שלל ביטויי גנאי וגידופים, כמי שלמעשה ניצלה את מעמדה לצורך התעמרות בנתבעת.

נוכח אותם שני פרסומים הוגשה תביעה זו שלפני.

לטענת התובעת, באותם שני פרסומים בצעה הנתבעת כלפיה עוולה של הוצאת לשון הרע ופגיעה בפרטיות. זו, לשיטת התובעת, המסקנה המתחייבת ממה שהיא מכנה "מסע הכפשות מכוער ואינטנסיבי" של הנתבעת.

הנתבעת כופרת בטענות אלו. הנתבעת איננה מכחישה את ביצוע אותם הפרסומים אך טוענת שאין למצוא בהם את יסודות העוולות להן טוענת התובעת. באותם הפרסומים, טוענת הנתבעת, בסך הכל הוצגה דעה שאין בה כדי להוות לשון הרע ועל כל פנים, כל אשר נטען בפרסומים היה אמת והפרסומים נעשו בתום לב מוחלט. האופן בו התייחסה אליה התובעת באותה תקופה קצרה בה הועסקה במעון ראש הממשלה (כ-4 חדשים), כך טוענת הנתבעת, אכן היה לא פחות מסיוט מתמשך נוכח התנהגות התובעת. נוכח יחס שהתבטא בהשפלות, בהטחת כינויי גנאי וביחס מבזה.

במוקד המחלוקות העומדות להכרעה נוכח טענות אלו, עומדת השאלה אם יש בפרסומים מושא התביעה כדי להוות הוצאת לשון הרע כלפי התובעת, ואם כן – אם עומדת לנתבעת הגנת אמת בפרסום או הגנת תום הלב.

בשאלות אלו יתמקד פסק הדין, לצד התייחסות לטענות נוספות שנטענו במהלך ההתדיינות.

מסמך זה חתום דיגיטלי
חתימה מאובטחת ומוכרת

<u>העובדות</u>

1. התובעת, גב' שרה נתניהו, היא רעייתו של ראש ממשלת ישראל. כך במועדים הרלוונטיים לתביעה זו (שנת 2019) וכך גם במועד מתן פסק דין זה.
התובעת ובני משפחתה מתגוררים בבניין הידוע כמעון ראש הממשלה בירושלים (להלן: "**המעון**").

2. במהלך 2019 הוענקו שירותי הניקיון והאחזקה במעון על ידי חברת מוריה שירותי ניקיון אחזקה ושמירה בע"מ (להלן: "**חברת מוריה**") ואלו בוצעו על ידי עובדים מטעמה.
הנתבעת, גב' סילבי גנסיה, הייתה בין אותם עובדים שהועסקו על ידי חברת מוריה לצורך מתן שירותי הניקיון והאחזקה במעון.
תקופת העסקת הנתבעת כעובדת במעון החלה ביום 30.6.19 והסתיימה ביום 7.11.19 (או סמוך לכך), כאשר התובעת התפטרה (עדות הנתבעת בעמ' 107; ש' 11 בפרוט').

3. במהלך השנים הסמוכות לשנת 2019, נחשף הציבור חדשות לבקרים לפרסומים המתייחסים להתנהלות במעון בכלל ולטענות בכל הנוגע ליחסה של התובעת לעובדים במעון בפרט. כך, למשל, בעקבות תביעה שהגיש בעניין זה מר מני נפתלי (עדות התובעת בעמ' 55; ש' 31 בפרוט'), כך גם בעקבות תביעה שהגישה בעניין זה גב' שירה רבן במהלך 2014 (כאמור בהתייחסות התובעת לבקשת זימון עדים של הנתבעת), כך גם כעולה מפרסום הרומז לעובדות נוספות השוקלות הגשת תלונה למשטרה כנגד התובעת (פרסום של העיתונאי גיא פלג – נספח 4 לתצהיר התובעת). ואלו רק דוגמאות.

4. במהלך ספטמבר 2019 פנתה הנתבעת לאדם בשם יעקב קדוש, מי שהוצג כממונה הישיר על הנתבעת בעבודתה מטעם חברת מוריה, והלינה על יחסה של התובעת.
בסמוך לאחר פנייה זו של הנתבעת, ביום 3.10.19, כתבה הנתבעת מכתב התנצלות (להלן: "**מכתב ההתנצלות**") בזו הלשון (נספח 2 לתצהיר התובעת):

> **אני סלבי גנסיה ... מצטערת על המסרון ששלחתי וכיניתי את הגב' בצורה לא ראויה. אני חוזרת בי מכל מסרון ששלחתי. הגב' נתניהו היא אישה מדהימה ומתייחסת אלי תמיד בכבוד רב. אני מאד מעריכה אותה ולומדת ממנה המון דברים חדשים. אני אוהבת את העבודה וכייף לי עם הצוות והמשפחה המדהימה.**

לאחר כתיבת מכתב ההתנצלות הוסיפה הנתבעת להתלונן על יחסה של התובעת, למשל בפנייה שהעבירה לגברת בשם דרורית שטיינמיץ, מי שהוצגה כממונה על העובדים במעון במשרד ראש הממשלה.
עבודתה של הנתבעת במעון נמשכה גם לאחר מכתב ההתנצלות, עד להתפטרות הנתבעת ביום 7.11.19.

5. לאחר התפטרות הנתבעת, זומנה התובעת למתן עדות בתביעה שהגישה נגד מדינת ישראל עובדת אחרת במעון, גב' שירה רבן. התובעת העידה ביום 23.12.19 ובמהלך עדותה, בין היתר, התייחסה גם לעדותה של הנתבעת עצמה באותו הליך. התובעת התייחסה לנתבעת וכינתה אותה במהלך העדות "שקרנית" (עדות התובעת בעמ' 11; ש' 8 בפרוט').

6. ביום 23.12.19, בו ביום בו העידה התובעת בבית הדין לעבודה וזמן מה לאחר העדות, הופצה באמצעי התקשורת ידיעה ובה ציטוט מדברים שאמרה הנתבעת בריאיון שהעניקה לעיתונאית, גב' דנה וייס, ובמסגרתו גם אמרה כך (להלן: "**הפרסום הראשון**"):

"היא (התובעת) קראה לי מטומטמת והייתה אומרת שיש לי שכל של ילדה בת 5...

מה שאני עברתי במשך חמישה חודשים אצל הגברת, אני לא מאחלת לאף אחד. עברתי גיהינום, אני סבלתי, אני בכיתי. היא יכולה להגיד שאני שקרנית, היא יכולה להגיד מה שהיא רוצה. אני מה שיש לי בלב אני חייבת להוציא...

המגהץ, עד שהוא התחמם, זה לקח זמן, זה לוקח כמה דקות, ואז היא לקחה את המגהץ והרימה אותו לכיווני. אמרתי לה 'גברת, גברת, תיזהרי'. אולי היא רצתה לזרוק עליי"

7. סמוך לאחר פרסום זה, ביום 27.2.20, הגישה התובעת לבית משפט השלום בירושלים תביעה נגד הנתבעת, בטענה להפרת הסכם הסודיות עליו חתומה הנתבעת, בטענה להוצאת לשון הרע ובטענה לפגיעה בפרטיות (ת.א. 1460-03-20; להלן: "**תביעת הסודיות**").

הנתבעת מצידה, הגישה לבית הדין לעבודה במהלך חדש מרץ 2020, תביעה לפיצויים בטענות להתעמרות של התובעת במהלך תקופת העסקת הנתבעת כעובדת במעון (סע"ש 4819-03-20; להלן: "**תביעת ההתעמרות**").

8. ביום 5.5.20 התראיינה הנתבעת לתכנית הטלוויזיה "אופירה וברקו" ובמהלך הריאיון אמרה גם כך (להלן: "**הפרסום השני**"):

"היא (התובעת) אמרה לי לנשק לה את הרגליים...

השכר היה מאוד גבוה. אני עזבתי עבודה במעון ילדים ופשוט שהיא השפילה אותי חשבתי שאני לא אמצא עבודה. ברגע שמצאתי אחרת עזבתי...

לא ידעתי שצריך לכבס את הבגדים של הילדים ביד ולא במכונת כביסה כיבסתי את המכנסיים של אבנר וכשהיא שאלה אותי איפה הבגדים ואמרתי לה שהם במכונה, היא השתוללה וצרחה עלי. יאיר בא לעזור לי והוא אמר לה 'תרדי מכאן'...

איימו עלי שאני אצהיר שהכל בסדר אבל הכל לא בסדר".

סמוך לאחר הפרסום השני, ביום 16.6.20, הוגשה תביעה זו.

<u>תמצית הטענות</u>

9. לטענת התובעת, הנתבעת יצאה במסע הכפשות במהלכו הטיחה בתובעת שקרים הזויים ומרושעים ובצעה כלפיה עוולת הוצאת לשון הרע.

לפי גרסת התובעת, שני הפרסומים שהיא מייחסת לנתבעת כוללים אמירות שמטרתן להשפיל את התובעת ולבזות אותה. פרסומים אלו, לשיטת התובעת, מהווים לפיכך הוצאת לשון הרע כלפיה. פרסומים אלו, מוסיפה התובעת, אף מבטאים הפרה של "הסכם הסודיות" עליו חתמה הנתבעת טרם תחילת העסקתה במעון.

התובעת מכחישה מכל וכל את הטענות הגלומות באותם הפרסומים, אותן טענות המציגות את האופן בו התייחסה התובעת לנתבעת ומציירות את התובעת כמי שנצלה את מעמדה לצורך התעמרות בנתבעת. טענות הכוללות ניסיון לתאר סיטואציות בהן התבטאה התובעת

כלפי הנתבעת בגסות, עשתה שימוש בביטויים עולבים, הרימה את קולה ואף גרמה לנתבעת תחושה שהיא עומדת להיות מותקפת באלימות. התובעת דוחה את כל הטענות שהובאו על ידי הנתבעת באותם הפרסומים.

למעשה, כך לשיטת התובעת, הפרסומים שבצעה הנתבעת היו חלק ממסע סחטנות שהפעילה הנתבעת בניסיון לקבל כספים מהמדינה שלא כדין ולקראת אותה תביעה חסרת בסיס שהגישה הנתבעת לבית הדין לעבודה, תביעת ההתעמרות. בפועל, ממשיכה התובעת, במשך תקופת עבודתה הקצרה במעון (כ-66 ימי עבודה בלבד) התגלתה הנתבעת כעובדת כושלת הנעדרת לעיתים תכופות ונמנעת מלכבד את התחייבויותיה כעובדת המעון. הנתבעת עצמה הביעה בכתב חרטה וצער על הטענות שהעלתה ובקשה שלא תופסק העסקתה. התנהגות העומדת בסתירה תהומית למסכת ההאשמות שהעלתה באותם הפרסומים.

אותם הפרסומים שבצעה הנתבעת, כך נטען, מקיימים את כל יסודות העוולות של הוצאת לשון הרע ואף פגיעה בפרטיות. התובעת עותרת לחיוב הנתבעת בתשלום פיצויים ללא הוכחת נזק בגין אותן העוולות בסך כולל של 200,000 ₪.

10. לטענת הנתבעת, אין זו אלא תביעת השתקה שהוגשה בחוסר תום לב, בניסיון להלך עליה אימים ולמנוע את בירור תביעת ההתעמרות שהוגשה לבית הדין לעבודה.

הנתבעת איננה מכחישה את האמירות המיוחסות לה באותם שני פרסומים מושא התביעה, אך טוענת שאין בהן כדי לבסס קיומן של יסודות עוולה כלשהי כלפי התובעת.

הפרסום הראשון, פרסום שמקורו ראיון שהעניקה הנתבעת לכתבת דנה וייס, נעשה בתגובה לאמירה גורפת של התובעת עצמה, אשר במהלך התדיינות בתביעה של עובדת אחרת, גב' שירה רבן, האשימה את הנתבעת בהפצת טענות שקריות. אותו ראיון לכתבת דנה וייס בא בתגובה לאמירות התובעת וכל שנטען במסגרתו הינו אמת לאמיתה. כך טוענת הנתבעת.

אף הפרסום השני, טוענת הנתבעת, היה תגובה למעשיה של התובעת עצמה. תגובה לתביעת הסודיות שהגישה התובעת נגד הנתבעת ושאף היא, אליבא הנתבעת, לא הייתה אלא תביעת השתקה. הפרסום השני נעשה נוכח אותה תביעה, כאשר הנתבעת התראיינה לתכנית הטלוויזיה "אופירה וברקו" והביאה פרטים על מעלליה של התובעת במהלך העסקת הנתבעת במעון. גם הדברים שנאמרו בפרסום השני, מדגישה הנתבעת, היו אמת לאמיתה.

על כל פנים, טוענת הנתבעת, כלל לא ברור מכתב התביעה מה באותם פרסומים הוא, לשיטת התובעת, הוצאת לשון הרע כלפיה.

הנתבעת מוסיפה וטוענת שלתובעת אין כלל "שם טוב" ומטיחה בתובעת שלל כינויי גנאי בוטים בניסיון לבסס טענה זו. ממילא, ממשיכה הנתבעת, שאפילו ימצא שיש בפרסומים משום לשון הרע הפוגע בשם הטוב של התובעת, הרי שעומדות לה ההגנות הקבועות בחוק. הגנת "פרסום מותר" המוענקת לפרסומים הנעשים תוך כד הליכים משפטיים; הגנת אמת בפרסום הנתונה כאשר נמצא שכל הנאמר בפרסומים הינו אמת; והגנת תום הלב הנתונה למי שמבקש להגן באמצעות הפרסום על עניין אישי כשר וכאשר בכלל מדובר, בסך הכל, בהבעת דעה.

ממילא שהנתבעת כופרת בטענה לפגיעה בפרטיות התובעת. אותו "הסכם סודיות" עליו חתמה הנתבעת ושעליו מבקשת התובעת להתבסס, איננו מופנה כלל לתובעת ונועד להבטיח שמירתן של ידיעות סודיות שעלולות לפגוע בביטחון המדינה.

הנתבעת מבקשת לפיכך לדחות את התביעה ולחייב את התובעת בהוצאותיה.

<u>ההליך והראיות</u>

11. בירורה של תביעה זו נמשך שנים ארוכות מדי, בעיקר נוכח האירועים הדרמטיים שהתרחשו מאז הוגשה התביעה (משבר הקורונה בשנת 2020 ומלחמת "חרבות ברזל" שפרצה ב-7.10.23), אך גם בשל מחדלים של ב"כ הנתבעת. מחדלים אלו הביאו לכך שפעמיים ניתן פסק דין בהיעדר סיכומים מצד הנתבעת, פעמיים בוטל פסק הדין, ואף הושתו הוצאות אישיות על ב"כ הנתבעת. כך נמצא פסק דין בתביעה שהוגשה ביום 16.6.20 מגיע לכתיבה רק לאחר השלמת הגשת הסיכומים ביום 18.10.26.

12. מלכתחילה הוגשה התביעה גם נגד חברת מוריה, כנתבעת 2 בכתב התביעה, ובפסק דין מיום 20.11.22 נמחקה התביעה נגדה.

13. התובעת תמכה את גרסתה בתצהירה.

הנתבעת תמכה את גרסתה בתצהירה.

הנתבעת עתרה לזימונם של לא פחות מ- 23 (!) עדים מטעמה, אך בהחלטה שניתנה במהלך הדיון ביום 10.10.24 נקבע שבאפשרות הנתבעת לזמן עד 5 עדים נוספים מטעמה. בהחלטות נוספות התקבלה בקשת הנתבעת לזימון עדים נוספים מטעמה, אך לבסוף התייצבה לדיון עדה אחת נוספת בלבד, גב' לודיה פרצלבצבסקי (להלן: "**לודיה**").

14. דיוני ההוכחות התקיימו ביום 28.5.25 וביום 8.6.25 ובסיומם הוקצבו מועדים להגשת סיכומים בכתב. הגשת הסיכומים הסתיימה, כפי שצוין, רק ביום 18.10.26.

<u>דיון</u>

I. <u>מבנה הדיון</u>

15. בטבורן של טענות התובעת עומדת הטענה לקיום יסודות עוולת הוצאת לשון הרע לפי חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן: "**חוק איסור לשון הרע**").

התובעת מתבססת על אותם שני פרסומים של הנתבעת (הריאיון מיום 23.12.19 והריאיון מיום 5.5.20) וטוענת שבמסגרתם בוצעה כלפיה הוצאת לשון הרע. הנתבעת איננה מכחישה את ביצוע אותם שני פרסומים אך מכחישה את הטענה שיש בהם כדי לבסס את העוולה של הוצאת לשון הרע.

בירור המחלוקות ייעשה לפיכך, כמקובל בתביעות בטענה להוצאת לשון הרע, בבחינת הפרסומים כדי לקבוע אם אכן יש בהם לשון הרע, כטענת התובעת.

ככל שימצא שיש בפרסומים לשון הרע, יבחנו טענות ההגנה של הנתבעת ולאחר מכן, על בסיס ההכרעה בטענות אלו, טענות התובעת לפיצוי לו היא עותרת.

בתום בירור המחלוקות לעניין הטענה בדבר הוצאת לשון הרע, תיעשה גם התייחסות לטענת התובעת לפגיעה בפרטיות ולעוולה על יסוד חוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (להלן: "**חוק הגנת הפרטיות**").

16. בכתב ההגנה העלתה הנתבעת, בין היתר, את הטענה כי תביעה זו הינה "תביעת השתקה" אותה בכלל יש לדחות על הסף.

כאשר נטענת טענה לסיווג תביעה כתביעת השתקה, רובץ לפתחה של הטוענת (הנתבעת) הנטל להראות כי מתקיימים המבחנים המלמדים שמטרתה העיקרית של התביעה הינה הפעלת לחץ, הרתעה, והשתקת ביקורת. טענה זו רחוקה מלהיות פשוטה להוכחה. תובע הרי לעולם לא יודה שהוא מבקש "להשתיק" פרסומים אודותיו ולעולם יטען לעילת תביעה לגיטימית לעילא ולעילא. בדרך כלל בהתבסס על טענה להוצאת לשון הרע ביחס לפרסום שנעשה בעניינו. עיון בסיכומי הנתבעת מלמד כי הנתבעת איננה מעלה עוד טענה זו וכידוע, טענה אשר איננה נטענת בסיכומים נחשבת לכזו אשר נזנחה (רע"א 2265/24 אליל 2000 שיווק וניהול בע"מ נ' די.בי.אס שירותי לוויין (1998) בע"מ [פורסם בנבו] 15.4.24, פסקה 22).

ונראה שלא בכדי נזנחה טענה זו. סיווגה של תביעה כתביעת השתקה מחייבת יישום מבחנים שונים בהתאם לנסיבות הרלוונטיות. די לציין כי סכום התביעה בתיק זה (סך של 200,000 ₪ ללא הוכחת נזק) איננו סכום גבוה במיוחד בתביעה מעין זו. עוד ראוי לציין כי למרות שלל רב של פרסומים שעשו אחרים ביחס להתייחסות התובעת לעובדי המעון ולשלל הליכים שהתבררו נוכח תביעות שהוגשו על ידי כאלו עובדים, לא נטען לתביעות נוספות שהגישה התובעת בהקשר של אותן טענות שהוטחו וכך גם לא הורם הנטל הרובץ לפתחו של מי שטוען שיש לסווג תביעה כתביעת השתקה.

הטענה בכתב ההגנה לסיווג התביעה כתביעת השתקה – נדחית.

II. <u>הטענה להוצאת לשון הרע</u>

17. לטענת התובעת, בצעה הנתבעת שני פרסומים המהווים הוצאת לשון הרע כלפיה.

כך הפרסום הראשון, במסגרתו הציגה הנתבעת בפני הכתבת דנה וייס טענות על היחס כלפיה מצד התובעת ואשר התפרסם ביום 23.12.19.

כך הפרסום השני, במסגרתו הציגה הנתבעת בתכנית הטלוויזיה "אופירה וברקוביץ" טענות דומות ליחס כלפיה מהתובעת, ואשר התפרסם ביום 5.5.20.

התובעת טוענת שבשני המקרים הציגה הנתבעת טענות אשר נועדו במובהק להשפיל ולבזות אותה.

הנתבעת, כאמור, איננה מכחישה את אותם שני פרסומים ואיננה מכחישה את הדברים שנאמרו במסגרתם ככאלו שאכן נאמרו על ידה, אך כופרת בטענה שיש בהם כדי להוות לשון הרע. לשיטת הנתבעת, אין בכתב התביעה כל ניסיון להצביע על תוכן הפרסומים אשר הוא לפי הנטען "לשון הרע" ובהיעדר כזה ניסיון דינה של הטענה להידחות כבר מטעם זה.

18. האופן בו יבחן פרסום לצורך מענה לשאלה אם יש בו כדי להוות "לשון הרע" הוסדר בפסיקה למכביר ונראה שדי להדגיש את עיקרי הדברים.

כידוע, דיני לשון הרע משקפים ניסיון לאזן בין זכויות ואינטרסים כבדי משקל, ה"מושכים" לכיוונים מנוגדים: הזכות לשם טוב מזה, והזכות לחופש ביטוי מזה (ראו למשל: ע"א 214/89 אבנרי נ' שפירא, פ"ד מג (3) 840, 856 – 860).

מהצד האחד - הזכות לשם טוב. זכות רחבה שנועדה להגן על ההערכה העצמית ועל כבודו של אדם. זכות המבוססת על הצורך האנושי בהערכה פנימית, בגאווה אישית ובהכרה חברתית (ראו למשל: ע"א 10281/03 קורן נ' ארגוב, [פורסם בנבו], 12.12.06, פסקה 10).

מהצד האחר - עקרון חפש הביטוי. עקרון המבטא את החשיבות שבמיצוי זכותו של האדם לאוטונומיה אישית ולביטוי עצמי. אבן יסוד במכלול זכויות היסוד בישראל (ע"א 89/04 נודלמן נ' שרנסקי, [פורסם בנבו], 14.8.08, פסקה 13).

ההכרעה במחלוקת אשר לסיווגו של פרסום, אם יש בו משום לשון הרע אם לאו, תיעשה לפיכך בשים לב למתח שבין אותם שני עקרונות היסוד של המשפט בישראל, ותוך יישום מבחן אובייקטיבי. המבחן שנקבע עוד מקדמת דנא ובמסגרתו נבחנת מהי, לדעת השופט היושב בדין, המשמעות שקורא סביר היה מייחס למלים (ע"א 740/86 תומרקין נ' העצני, פ"ד מג (2), 333, 338); ע"א 7380/06 דרור חוטר-ישי נ' מרדכי גילת, [פורסם בנבו] 2.3.11, פסקה 49).

19. המיקום של אותה נקודת איזון שבין שני העקרונות אינו קבוע. אותה נקודת איזון הרי מבטאת שיקוף של הערכה ערכית ומשתנה בהתאם לנסיבות. ביטוי בפרסום אשר ייתפס כלשון הרע במצב אחד, עשוי שלא להיחשב כלשון הרע בנסיבות שונות (ראו למשל: רע"א 10520/03 בן גביר נ' דנקנר, [פורסם בנבו] 12.11.06, פסקה 1 לחוות דעתה של השופטת אילה פרוקצ'יה).

ובאותן נסיבות רלוונטיות בהן יש להתחשב לקביעת נקודת האיזון, עומדת גם שאלת מידת העניין הציבורי שמגלה הפרסום, שלגביו נטען כי הוא פוגעני, וכן את מידת ההשפעה הפוטנציאלית שלו על החיים הציבוריים. נקודת האיזון שבין שני הערכים האמורים, נעה אל עבר הקוטב שבו שוכן חופש הביטוי, שעה שעסקינן בתביעות לשון הרע המוגשות על-ידי אישי ציבור, בגין פרסומים המתייחסים לעשייתם הציבורית (רע"א 817/23 עמותת חוזה חדש נ' ח"כ מיקי (מכלוף) זוהר [פורסם בנבו], 30.5.23 פסקה 15, השופט נעם סולברג).

אך מובן הדבר שאלו שעשויים להיתפס כ"דמות ציבורית" אינם ניצבים בשורה אחת ומעמדם איננו זהה זה לזה. ניתן לומר כי ככל שמעמדו של אדם בעיני הציבור גבוה יותר, ומידת השפעתו על תחומי החברה השונים גדולה יותר, כך גם גדלה הסבלנות כלפי ביטויי ביקורת על עבודתו ואותה "נקודת איזון" בסיווגו של פרסום - תיטה יותר לטובת חפש הביטוי.

20. התובעת, גב' שרה נתניהו, כאשת ראש הממשלה מר בנימין נתניהו, איננה "איש ציבור". היא איננה נושאת משרה ציבורית, איננה נבחרת ציבור ואיננה עובדת מדינה בתפקיד זה.

מאידך, לא ניתן להתעלם ממעמדה של התובעת, מנוכחותה העקבית לצד ראש הממשלה, מהופעותיה התדירות באמצעי התקשורת השונים. התובעת נחשפת חדשות לבקרים בפני הציבור בהבעת דעות אשר עשויות, אפשר גם מיועדות, להשפיע על דעת הקהל. התובעת וודאי שנתפסת בעיני הציבור כמי שיש לה השפעה על חיי האזרחים במדינה ועל סדר היום הציבורי.

כך גם נפסק:

אין להתעלם מכך שאין מדובר בעובדת 'רגילה', הדומה לאלפי העובדים האחרים בעירייה, אלא למי שהיא לצד עבודתה גם דמות ציבורית מוכרת. אכן, אין בכך שאדם הוא בן או בת זוג של מי שממלא תפקיד ציבורי בכיר, ראש ממשלה, שר או נושא משרה בכיר אחר, כדי להצדיק את הפגיעה בפרטיותו, אך בעניינה של המשיבה הדברים שונים, ונקודת האיזון מצויה במקום המחייב מסירת מידע חלקי. העולה מהתשתית העובדתית שהונחה הוא כי המשיבה חושפת בפני הציבור בראיונות שהיא עורכת (כפי שהביא העותר) ובפרסומים שונים, היזומים על ידי ראש הממשלה או על ידי המשיבה (הפרסום באתר משרד ראש הממשלה, בדף ה- Facebook, וכן פרסומים נוספים) את דבר עבודתה כפסיכולוגית חינוכית, לצד תפקידה הציבורי כרעיית ראש הממשלה. (עת"מ (י-ם) 43334-02-17 בן כספית נ' עיריית ירושלים [פורסם בנבו] 20.8.17 פסקה 52)

כך בפסק דין זה וכך בפסקי דין נוספים נמצא שהתובעת הינה "דמות ציבורית" וברי הדבר שלמעמד זה משקל בסיווג פרסומים בשים לב לאותו מתח בין הזכויות. ברי הדבר כי "**המשקל שיש להעניק לזכות לשם טוב נחלש גם כאשר מדובר בדמות ציבורית אשר לה נגישות רבה לכלי התקשורת, ואשר נמצאת במרכזו של פולמוס ציבורי**" (ע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ נ' הרציקוביץ', פ"ד נח(3) 558, 570).

ודוק. ברי הדבר שאין הכוונה לקבוע שכל עניין הקשור לתובעת יבחן תחת סיווגה כ"דמות ציבורית". ברי הדבר שיש ויש עניינים שנוגעים אך ורק להיות התובעת אזרחית ככל אזרח אחר. בעלת משפחה העוסקת גם בענייניה הפרטיים. לא כך כאשר עסקינן בעניינים הכרוכים ביחסי התובעת מול עובדי המעון. עובדים אלו, דוגמת הנתבעת, אפילו אינם מועסקים במישרין על ידי התובעת, הרי מועסקים במתן שירותים לראש ממשלת ישראל ובני ביתו. אין ולא יכול להיות ספק בעניין הציבורי שיש לבחינת ההתייחסות למי שמועסקים על ידי המדינה במתן שירותים במעון. אין ולא יכול להיות ספק במידת העניין שיש לציבור ביחסים שבין אותם עובדים במעון לתובעת, כמי שעומדת עם עובדים אלו בקשר יום יומי ולית מאן דפליג שגם מנחה אותם ומציבה בפניהם בקשות הנוגעות למתן שירותים אלו.

אם כך, בכל הנוגע לסיווג פרסומים בטענה להוצאת לשון הרע, כאשר הפרסומים עוסקים בתובעת ובקשר שיש לה עם העובדים במעון, הרי שיש לראות בתובעת "דמות ציבורית" וליתן לכך את המשקל הראוי בסיווג פרסומים בטענה להוצאת לשון הרע.

21. ככלל, לצורך סיווג פרסום לפי דיני לשון הרע, לעיתים לא די בהצבעה על ביטוי יחיד או מספר ביטויים, אלא יש לבחון את הפרסום בכללותו. וודאי שכך כאשר עסקינן בסדרת פרסומים וכאשר אלו מרובי פרטים. משמעותו של פרסום והרושם הפוגעני הנובע ממנו אינם נבחנים בניתוח מיקרוסקופי, סטרילי או מנותק של מילה בודדת, אלא מתוך מבט רחב על ההקשר המלא. במצב שכזה, יישום אותו מבחן אובייקטיבי לסיווג הפרסומים, אם יש בהם או אין בהם לשון הרע, ייעשה מתוך הסתכלות רחבה על הפרסומים שבמחלוקת, ובהסתכלות רחבה

על כלל הדברים (ע"א 1726/21 מוחמד בכרי נ' ניסים מגנאג'י [פורסם בנבו] 23.11.22, פסקה 27 בפסק הדין של הנשיא יצחק עמית). ואף כך:

מטעמים אלה, ובשים לב למשקל הראוי שיש ליתן לדעתי לזכות האדם לשם טוב, סבורני כאמור, על דרך העיקרון, כי בבואנו לבחון האם סדרת פרסומים והכפשות המכוונת כלפי פלוני עולה כדי לשון הרע, יש טעם ככלל בעמדה לפיה ראוי לבחון את סדרת הפרסומים גם כמכלול, בנוסף לבחינה הפרטנית, בבחינת השלם הגדול מסך חלקיו. (דנ"א 5407/15 אלי עזור נ' Canwest Global Communications Corp [פורסם בנבו] 7.10.15, פסקה ט)

אם כך, בחינתו של פרסום בודד תיעשה בהסתכלות רחבה על מכלול הפרסום. קל וחומר בן בנו של קל וחומר שבחינתם של פרסומים רבים, "מסע פרסום", תיעשה בהסתכלות רחבה על המכלול. בחינתם של פרסומים המצטברים כדי מסע פרסום משולה להתבוננות ביצירת פסיפס. כשם שאי אפשר להתרשם מיופיו – או מכיעורו – של פסיפס בהצמדת המבט לאבן בודדת במנותק מסביבתה, כך לא ניתן לעמוד על עוצמת הפגיעה של סדרת פרסומים בבחינה מקוטעת של פריט זה או אחר. בהתבוננות בפסיפס יש להתרחק מעט לאחור, כדי לאפשר לכל חלקי התמונה להתחבר. בהתבוננות על סדרת פרסומים יש להגביה עוף ולבחון את הפרסומים כמכלול. כך אפשר כי כל פרסום ופרסום, גם אם היה נחזה כקל-ערך או גבולי אילו עמד בדד, הוא נדבך נוסף במרקם הכולל. הצטברותם של הדברים יחד, טיפה אחר טיפה ואבן על גבי אבן, היא שעלולה להימצא כיוצרת תמונה משחירה ומכפישה, אשר מגבשת קיומה של לשון הרע.

כך ביחס לתובעת. הפרסומים מושא תביעה זו, הפרסום הראשון והפרסום השני, אינם ביטוי למקרה יחיד של טרוניות הנוגעות ליחסיה של התובעת עם עובדים במעון. קיומם של פרסומים רבים בהם הוצגה התובעת ככזו שפוגעת בעובדי המעון אינני פרי "ידיעה שיפוטית" אלא מסקנה הכרחית מהראיות שהציגו הצדדים. מהאזכור הנרחב של פרשות שונות שהתבררו בערכאות בקשר עם עובדים נוספים במעון. גב' שירה רבן ומר מני נפתלי למשל.

לצורך מענה לשאלה אם יש בפרסומים מושא התביעה כדי להוות "לשון הרע" כלפי התובעת, יש לפיכך לבחון את אותם הפרסומים והטענות הגלומות בהם כחלק ממארג הפרסומים המתייחסים ליחסי התובעת ועובדי המעון. כאבנים נוספות בפסיפס ולא כעומדים בפני עצמם.

22. התמונה המצטיירת ביחס לתובעת כאשר בוחנים את אותם שני פרסומים מושא התביעה – מטרידה.

באותם פרסומים מציגה הנתבעת את התובעת כמי שפנתה אליה בגסות ובכינויי גנאי משפילים כגון אלו:

"היא קראה לי מטומטמת והייתה אומרת שיש לי שכל של ילדה בת 5"

"היא אמרה לי לנשק לה את הרגליים"

"כיבסתי את המכנסיים של אבנר וכשהיא שאלה אותי איפה הבגדים ואמרתי לה שהם במכונה, היא השתוללה וצרחה עלי"

טענות אלו, כשלעצמן, מציגות את התובעת כמי שמתייחסת בגסות לנתבעת. זו שעובדת במתן שירות לתובעת במעון. טענות אלו אינן "הבעת דעה" גרידא, אלא הצגה של עובדות ואירועים באופן שכל קורא סביר יבין שכך אכן התרחשו. לפחות לפי הגרסה בפרסומים.

לית מאן דפליג שכל עובד זכאי לסביבת עבודה ראויה ומכבדת, שההחלטות בה מתקבלות באופן ענייני, ושאין בה פגיעה בכבוד האדם שלו על היבטיו השונים (ע"ע (ארצי) 51279-03-19 שלום בן חמו - עיריית בת ים [פורסם בנבו] 10.9.21, פסקה 32 והאסמכתאות שם). ואם כך כל עובד אשר הוא, בכל הנוגע לעובדים המשרתים את ראש ממשלת ישראל ובני ביתו – שאני. עובדים אלו זכאים גם זכאים ליחס מכבד ולסביבת עבודה ראויה. אמירות המייחסות לתובעת התנהלות גסת רוח, גידופים, צעקות ואמירות מבזות עומדות בסתירה ברורה לציפייה האלמנטרית מכל מעביד וודאי בהינתן שעסקינן בעובדי המעון.

ההתנהלות המיוחסת לתובעת בפרסומים אלו חמורה כשלעצמה אך חמורה שבעים ושבעה בהינתן ההקשר הכולל במסגרתו נעשו הפרסומים. כאמור, הנתבעת הרי איננה היחידה ואיננה הראשונה המייחסת לתובעת התנהלות פוגענית ביחסה לעובדים במעון. לפרסומים דנא הרי קדמו פרסומים נוספים המייחסים לתובעת התנהלות לא ראויה לעובדים במעון. הרי הפרסום הראשון של הנתבעת, הפרסום ביום 23.12.19, נעשה ביום בו העידה התובעת בתביעה של עובדת אחרת בשם שירה רבן שבעצמה האשימה את התובעת בהתנהלות פוגענית. בבקשות השונות הוזכרו גם מר מני נפתלי, גב' טניה שור, לודיה, גב' נעמי איגוס, גב' ליאורה בביאן, גב' אירדה שטוטמן, גב' נילי קדוש ואלו רק דוגמאות לכאלו שלפי הנטען הלינו על היחס של התובעת כלפיהם במהלך עבודתם במעון ראש הממשלה.

ואם כך, אין עסקינן בשני פרסומים בודדים של הנתבעת, אלא עסקינן במסע פרסום נרחב. מסע של פרסומים המציג את התובעת כמי שמתייחסת לעובדים במעון בצורה לא ראויה, בגסות רוח, בזלזול וביצירת סביבת עבודה רעילה ופוגענית.

גם כאשר עסקינן במי שמוגדרת "דמות ציבורית", גם כאשר עסקינן במי שניתן לצפות כי "תסבול" ביקורת במתן משקל גדול לחפש הביטוי בהתייחס לפעילותה בתחומים בהם יש עניין לציבור, אין ספק כי הצגת התובעת כמי שמתייחסת בצורה שכזו לעובדים במעון ראש הממשלה מבזה את התובעת ועלולה לפגוע בה.

מסקנה זו מתחייבת מבחינת הביטויים בהם עשתה התובעת שימוש ומתחייבת שבעתיים בבחינת אותם שני פרסומים כחלק ממסכת כוללת של פרסומים. כחלק ממסע פרסום מתמשך בו מוצגת התובעת כמי מתייחסת בזלזול ובגסות רוח לעובדים ולעובדות במעון.

אני מקבל לפיכך את טענת התובעת וקובע כי יש בפרסומים שבצעה הנתבעת כדי להוות לשון הרע כלפי התובעת.

III. הגנת פרסום מותר

23. לטענת הנתבעת עומדת לה ההגנה המוחלטת הנתונה לפרסום מותר בחוק איסור לשון הרע. לא מצאתי ממש בטענה זו וההתייחסות אליה תיעשה בתמצית.

הגנה זו מתבססת על ההוראה בסעיף 13 בחוק איסור לשון הרע, אשר קובעות רשימה של פרסומים שהם מותרים, הגם שיש בהם לשון הרע. בסעיף זה העניק המחוקק משקל מכריע לשיקולים כלליים-ציבוריים. אדם המפרסם לשון הרע בנסיבות סעיף 13 לחוק ייהנה מהגנה גם אם הפרסום היה כוזב וגם אם פעל בזדון או בחוסר תום לב. ההגנה אף אינה תלויה במידת העניין הציבורי שיש בפרסום. מסיבה זו, זכו ההיתרים שבסעיף 13 להיקרא "ההגנות המוחלטות" (ע"א 844/12 דניאל מולקנדוב נ' שרה פורוש [פורסם בנבו] 22.2.17, פסקה 47).

הנתבעת מבקשת להתבסס על ההגנה המוחלטת הניתנת לבעל דין על פרסום הנעשה "תוך כדי דיון" בהליך משפטי (סעיף 13(5) בוק איסור לשון הרע). דא עקא, שהפרסום הראשון נעשה בטרם התנהל הליך משפטי כלשהו בין התובעת לנתבעת, ואילו הפרסום השני, אף שנעשה לאחר הגשת התביעות ההדדיות, נעשה בכלל בתכנית טלוויזיה ולא "תוך כדי דיון".

הגנת הפרסום המותר לא נועדה לפרסומים כגון אלו מושא תביעה זו והטענה – נדחית.

IV. הגנת אמת בפרסום

24. לטענת הנתבעת עומדת לה הגנת אמת בפרסום.

לפי גרסת הנתבעת, כל אשר נטען בפרסומים הינו האמת לאמיתה ותיאור חוויותיה האישיות של הנתבעת בעת עבודתה במעון.

התובעת, לא למותר מלציין, טוענת את ההיפך הגמור. לגרסת התובעת, כל אותן אמירות בפרסומים של הנתבעת אינן אלא בדותות וכזבים. "אוסף שקרים מכפישים, הזויים ומרושעים".

25. טענת הנתבעת מתבססת על סעיף 14 בחוק איסור לשון הרע, שלפיו עומדת למפרסם הגנה טובה אם הדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום עניין ציבורי. הגנה זו דורשת הוכחת שני יסודות אלו של אמיתות הפרסום והעניין הציבורי.

26. היסוד הראשון מאלו, אמיתות הפרסום, הוא עובדתי בעיקרו וענייננו השוואה בין תוכן הפרסום ובין המציאות העובדתית הידועה בעת הפרסום.

"הדבר שפורסם היה אמת" - התנאי הראשון, כאמור, לתחולת הגנת אמת הפרסום, הוא "שהדבר שפורסם היה אמת". מרכיב זה נוגע למידת ההתאמה בין תוכן הפרסום לבין המציאות האובייקטיבית, כפי שהיא מוכחת באמצעות הראיות המובאות במשפט... בנוסף, הפרסום נדרש לשקף אמת "שלמה". כלומר, שלא ייעדרו ממנו פרטים המשנים את הרושם הכללי המתקבל מהפרסום, וכן שלא ייכללו בו פרטים משמעותיים שאינם נכונים... יש להדגיש, כי לא כל פער בין העובדות העולות מן הפרסום לבין האמת המשפטית יוביל למסקנה כי לא נתקיים התנאי של אמיתות הפרסום. כפי שנקבע במפורש בסעיף 14 לחוק, ההגנה לא תישלל רק בשל העובדה שלא הוכחה אמיתותו של "פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש." (ע"א 844/12 דניאל מולקנדוב נ' שרה פורוש ואח' [פורסם בנבו] 22.2.17, פסקה 32)

על הנתבעת, היא אשר מבקשת להתבסס על טענת הגנה זו, הנטל להוכיח את יסודות ההגנה. להוכיח כי הפרסומים שעשתה היוו את האמת בשלמותה.

27. אם בבחינתה של השאלה אם ניתן לסווג את הפרסומים כלשון הרע הוסב הדגש על בחינה רחבה של הפרסומים בהיותם חלק ממסע פרסום מתמשך, בבחינתה של טענה זו יש לשוב ולהתמקד בתוכן הפרסומים ולראות אם יש בהם כדי להתיישב עם המציאות. אם בבחינת המכלול נבחנו הפרסומים ככאלו המתיישבים עם מסע פרסום המציג את התובעת כמי שמתעמרת בעובדים במעון ראש הממשלה, הרי שבחינתה של הגנה זו תתמקד בנתבעת עצמה ובטענותיה נוכח הראיות שהוצגו.

לצד זאת, ראוי להדגיש שאין עסקינן בקביעה אם הוכיחה הנתבעת כי בוצעו כלפיה עוולות המגיעות כדי "התעמרות בעבודה". מונח זה, "התעמרות בעבודה", נועד לבטא התנהגות פוגענית, מבזה ומשפילה, שאינה פיזית, המופנית כלפי אדם באופן מתמשך ואשר מייצר סביבת עבודה עוינת. טענות אלו, כך עולה מטיעוני הצדדים, הועלו על ידי הנתבעת בתביעת ההתעמרות אותה הגישה לבית הדין לעבודה ונועדו להתברר באותו הליך. בהליך זה שלפני, במסגרת בירור טענת ההגנה בדבר "אמת בפרסום", אין כל כוונה לבחון את מכלול יחסי העבודה שהיו בין התובעת ובין הנתבעת ואין כל כוונה לבחון או לקבוע או יש או אין בהם כדי להגיע כדי "התעמרות בעבודה". כל שנדרש לצורך בירור טענת הגנה זו דנא, הינה הכרעה בשאלה אם הוכיחה הנתבעת ברמה הנדרשת במשפט אזרחי, מאזן ההסתברות, כי הטענות שטענה בשני הפרסומים היו אמת.

28. בחינת טענות הנתבעת בשני הפרסומים מלמדת כי הנתבעת הציגה את עבודה במעון כסיוט מתמשך, כשהיא מתמקדת ביחסה של התובעת כגורם היחיד לאותו הסבל. היחס של התובעת לנתבעת במהלך העבודה במעון, הוא הוא אשר גרם לה לסבל, לבכי ולהשוואת העבודה במעון ללא פחות משהייה בגיהינום.

הנתבעת איננה מסתפקת בתיאור זה כתחושות סובייקטיביות גרידא אלא ממחישה את הטענה בדוגמאות שהיא מביאה. דוגמאות להטחת עלבונות (כגון: "היא קראה לי מטומטמת והייתה אומרת שיש לי שכל של ילדה בת 5"; "היא אמרה לי לנשק לה את הרגליים"), דוגמאות להרמת קול (כגון: "היא השתוללה וצרחה עליי") ודוגמאות ליחס מזלזל (כגון הערות ביחס לגיהוץ וכביסה).

כיוון שכך הציגה הנתבעת את התובעת בפרסומים, כך שומה עליה להוכיח בראיות. על הנתבעת הנטל לבסס את הטענה שיחסה של התובעת אליה אכן היה כה בוטה וכה לא ראוי, עד כדי הצדקת הטענה המדמה את העבודה במעון עבור התובעת "סיוט מתמשך".

29. כאשר זה הנטל הרובץ לפתחה של הנתבעת, תיעשה בחינת הטענה על יסוד הראיות שהוצגו במהלך בירור המחלוקות.

ודוק. במהלך בירור המחלוקות הוזכרו מסמכים למכביר שכלל לא הוצגו כראיה, אף שאפשר והיה בהם כדי לסייע בבחינת טענות הנתבעת. כך צוין כי היו עובדים נוספים במעון שהיו עדים לאירועים (עדות הנתבעת בעמ' 96; ש' 24-32 בפרוט') אך אף לא אחד מעובדים אלו זומן להציג את גרסתו. כך הוזכרו מסרונים ופניות שהעבירה הנתבעת ליעקב קדוש שהוצג כממונה על הנתבעת, ולגב' דרורית שטיינמיץ, שתוארה כעובדת במשרד ראש הממשלה ואחראית על

עובדות המעון (עמ' 38 בפרוט'). אף לא אחד ממסרונים אלו הוגש כראיה. הנתבעת טענה שאדם בשם יורם נווה, מי שהיה מנכ"ל חברת מוריה דאז, נחשף לשלל מסרונים שנשלחו מטעמה בזמן אמת ואף העיד על כך בתצהיר שהוגש בהליך שהתנהל בבית הדין לעבודה (עמ' 27; ש' 18 בפרוט') אך גם מסמך זה לא הוצג כראיה ואותו אדם לא העיד. לכתב התביעה גם צורפה כתבה של העיתונאי גיא פלג מיום 15.6.20 (נספח 4 לכתב התביעה) ובה אזכורים למסרונים והקלטות שהגיעו לידיו, אלא שכתבה עיתונאית איננה יכולה לבסס טענות שכאלו והנתבעת לא הגישה כל מסרון או מסמך אחר שהוזכר באותה הכתבה.

כל הטענות המתייחסות לראיות אלו שלא הוגשו נעדרות משקל כלשהו בהכרעה בטענת הנתבעת. ההכרעה בטענה תיעשה אך ורק על יסוד הראיות שהוגשו כדין.

30. לאחר שהובהרה המחלוקת, נטל הראיה והאופן שבו תיעשה ההכרעה, הנה הראיות המאפשרות להכריע במחלוקת:

א. עדות הנתבעת.

תצהיר הנתבעת רווי סברות ושמועות אשר ראוי היה שלא יובאו כלל בתצהיר עדות ראשית. שלל טענות משפטיות ואף שלל הכפשות שהוטחו בתובעת. תצהירה של הנתבעת איננו בסיס מספיק לטענות הנתבעת בפרסומים, אך את אשר החסירה הנתבעת בתצהיר היא השלימה במהלך חקירתה הנגדית.

כך תיארה הנתבעת בעדותה כיצד עקבה אחריה התובעת ובקשה ממנה לרוץ במסדרון (עמ' 82; ש' 15 בפרוט'); כיצד התובעת זרקה עצמה על הרצפה בצעקות כשהיא לבדה עם הנתבעת (עמ' 86; ש' 3-6 בפרוט'); כיצד התרחש אותו אירוע במהלכו העירה לה התובעת שאיננה יודעת לגהץ בלשון בוטה ובהנפת המגהץ (עמ' 119 בפרוט'); כיצד נזפה בה התובעת בטענה שלא איתרה שמלה (עמ' 126 בפרוט'); כיצד נדרשה בצעקות להחליף בגדים שוב ושוב (עמ' 139 בפרוט') וכיצד הוטלו עליה מגבלות גם בכל הנוגע ליציאה לשירותים (עמ' 143 בפרוט').

כפי שהנטען בסיכומי התובעת, לא הובאה ראיה כלשהי לפגיעה פיזית בנתבעת ואף לא לאיום בכזו פגיעה, אך אין בכך כדי להביא לפקפוק בגרסת הנתבעת. שלל התיאורים שהביאה הנתבעת בעדותה תומך בגרסתה. תומך בטענתה ליחס מזלזל ולא מכבד של התובעת, יחס לא ראוי הכולל שלל צעקות ונזיפות.

ב. עדות גב' לודיה.

לודיה עבדה במעון מספר שנים לפני הנתבעת ולא נטען שיש לה ידיעה אישית בכל הנוגע לטענות הנתבעת. לודיה זומנה לעדות כדי להעיד על חוויותיה שלה מתקופת העסקתה במעון.

עדותה של לודיה על יחסה של התובעת למעשה תואמת את טענות הנתבעת. כמו הנתבעת, אף לודיה העידה על נזיפות שספגה מהתובעת ("את שמנה"; את סתומה"; את משקרת"; "את גונבת" – עמ' 153; ש' 10-15 בפרוט'). כמו הנתבעת, אף לודיה העידה שנדרשה להחליף בגדים שוב ושוב ועל מגבלות שהטילה עליה התובעת עת בקשה לצאת

לשירותים (עמ' 153 ; ש' 30 בפרוט'). כמו הנתבעת אף לודיה העידה על צעקות שספגה מהתובעת (עמ' 155 ; ש' 26 בפרוט').

לודיה סיימה את עבודתה במעון לפני זמן רב, לא נמצא שיש לה קשר עם הנתבעת או עניין בתוצאות ההתדיינות בתיק זה ולא מצאתי סיבה שלא לקבל את גרסתה ביחס להתנהגות התובעת.

ג. תלונות הנתבעת בזמן אמת ומכתב ההתנצלות.

התברר כי הנתבעת התלוננה על יחסה של התובעת זמן רב לפני הפרסומים ובמהלך תקופת העסקתה במעון. כך אישרה התובעת (עמ' 27 בפרוט'). תלונות הנתבעת הועברו ליעקב קדוש, הממונה על הנתבעת מטעמה של חברת מוריה ונטען שמצאו את דרכן לאמצעי התקשורת אף שהנתבעת הכחישה כל קשר לפרסום (עמ' 108 בפרוט').

בעקבות תלונות אלו כתבה הנתבעת ביום 3.10.19 את מכתב ההתנצלות ובו, בין היתר, כתבה כך: "מצטערת על המסרון ששלחתי וכיניתי את הגב' בצורה לא ראויה. אני חוזרת בי מכל מסרון ששלחתי".

מכתב ההתנצלות, אשר הוצג על ידי התובעת ועל עצם כתיבתו ותוכנו לא הייתה מחלוקת – מעורר תמיהה.

אין ספק, כך עולה ממכתב ההתנצלות עצמו והדבר אף מתיישב עם הטענה בכל הנוגע לתלונות קודמות של הנתבעת, כי לפני מכתב ההתנצלות, במהלך ספטמבר 2019, טענה הנתבעת כי היא חווה יחס לא ראוי מצידה של התובעת ואף בקשה את התערבות הממונים עליה. אין ספק כי התלונות שהעבירה הנתבעת למר קדוש היו חמורות ולראיה, ההד התקשורתי שלפי הנטען ניתן להן.

לפי גרסת התובעת, טענות הנתבעת בכל הנוגע להתנהגותה שלה כלפיה אינן אלא מסכת של כזבים. "סדרת כזבים מכוערת ובידיונית" (סעיף 4 בסיכומי התובעת). אלא שאם כך, כיצד יתכן שהתובעת הסתפקה באותו מכתב התנצלות והמשיכה בהעסקת הנתבעת במעון? כיצד יתכן שעובדת הנמצאת בקשר הדוק עם התובעת מטיחה האשמות כה קשות, עושה שימוש בלשון כה בוטה, מטיחה כזבים מכוערים ומכפישה כך את התובעת, ממשיכה לעבוד במעון ולו יום בודד?

התובעת טוענת כי בקשו ממנה להתחשב בנתבעת, לפעול לפי "מידת הרחמים" (עמ' 31 ; ש' 13 בפרוט'), אך טענה זו איננה ברורה. קשה להבין כיצד תסכים התובעת להמשיך בהעסקת עובדת כשבאותה נשימה נטען שהמציאה בדותות והכפישה כך את התובעת בהמצאת מעשיות שלא היו ולא נבראה. כך בכלל וכך בפרט כאשר התובעת טוענת כי הנתבעת התגלתה כעובדת כושלת שנמנעת מלבצע את המשימות שהוטלו עליה (למשל סעיף 4 בתצהיר התובעת). כיצד יתכן שמסכת כה חמורה של כזבים פרי הדמיון שמפיצה עובדת כושלת, כטענת התובעת, מסתכמת במכתב התנצלות קצר ותו לא?

התובעת מציגה את מכתב ההתנצלות כראיה בניסיון להפריך את טענות הנתבעת, אך סבורני שמכתב ההתנצלות עושה שירות דב לתובעת. תוכנו ונסיבות כתיבתו דווקא תומכים בטענות הנתבעת.

לא זו אף זו שהנה מתברר שביום 7.10.19, טרם יבש הדיו על מכתב ההתנצלות, ושוב פנתה הנתבעת בתלונות על התנהגות התובעת והפעם לגב' דרורית שטיינמיץ. הפנייה עצמה לא הוצגה אף שצוטטה מתוך תביעת ההתעמרות (עמ' 38 בפרוט') וקיומה לא הוכחש. ושוב, אין אלא לתמוה. כיצד יתכן שהנתבעת מפיצה כזבים על התובעת, כותבת מכתב התנצלות, שבה וכותבת כאלו כזבים ועדיין לא מופסקת העסקתה?

הרי בסופו של יום, וגם על כך לא הייתה מחלוקת, הנתבעת היא שהתפטרה מעבודתה במעון בתחילת נובמבר 2019.

התלונות שהעבירה הנתבעת תוך כדי עבודתה במעון, הרבה לפני הפרסומים מושא התביעה, מודעות התובעת ועובדים רבים הקשורים להעסקת הנתבעת על תוכן התלונות, הסתפקות התובעת במכתב ההתנצלות והמשך העסקת הנתבעת גם לאחריו – תומכים בגרסת הנתבעת. קשה לקבל מצב בו עובד נמצא מעליל שלל כזבים על מעסיק, קל וחומר כזה המצוי עימו בקשר הדוק, והעסקתו נמשכת כאילו כלום.

31. התמונה המצטיירת מראיות אלו מטה את הכף לטובת הנתבעת.

אכן, הטענות שהעלתה הנתבעת בכל הנוגע ליחסה של התובעת קשות, שכן הן מציגות את התובעת כמי שניצלה את מעמדה לרעה, התייחסה לנתבעת בבוטות וגרמה לה למצוקה ולתחושות קשות. ואכן, הנתבעת לא הביאה עדים רבים או ראיות רבות לתמיכה בגרסתה, אותה הכחישה התובעת מכל וכל. ואכן, אפשר וכל אחת מהראיות שהוצגו לא הייתה מספיקה לבדה כדי לבסס את גרסת הנתבעת.

ועם כל זאת, משקלן המצטבר של הראיות כאמור, עדות הנתבעת, עדות לודיה ובפרט מכתב ההתנצלות, מספיקים כדי לקבוע שהנתבעת עמדה בנטל הרובץ לפתחה. התובעת, כך אני קובע, אכן התייחסה לנתבעת בצורה לא ראויה, מזלזלת ומשפילה. טענות הנתבעת בפרסומים התבררו כאמת.

במצב זה, כאשר אין ספק בהתקיימות התנאי הנוסף לביסוס הטענה, שהרי אין ספק במידת העניין שיש לציבור באופן בו מתנהלת דמות ציבורית כתובעת ביחסה לעובדים במעון, אני מקבל את טענת ההגנה של הנתבעת ומקבל את הטענה בדבר "אמת בפרסום".

די בכך כדי לדחות את התביעה בטענה להוצאת לשון הרע.

V. <u>הגנת תום הלב</u>

32. לטענת הנתבעת, עומדת לה הגנת תום הלב ודי בכך כדי להביא לדחיית התביעה. טענה זו תבחן גם לאחר שנמצא לדחות את התביעה בטענת ההגנה של אמת בפרסום.

33. הגנת תום הלב מתייחסת למצבים בהם נמצא שהפרסום שנעשה לא היה אמת, או שלא ניתן להוכיח שהוא אמת. הגנה זו מבטאת את הרעיון שקיימים מצבים שבהם קיימים אינטרסים ציבוריים חשובים בהתבטאות חופשית, אשר עשויים להצדיק מתן הגנה למפרסם למרות

שהפרסום לא היה אמת, אולם מכיוון שהאינטרסים הציבוריים שבעשיית הפרסום במקרים אלה אינם חזקים כמו האינטרסים המוגנים במסגרת סעיף 13 בחוק איסור לשון הרע, תוצדק החלת ההגנה, על הפגיעה ההכרחית בשמו הטוב של אדם הכרוכה בה, רק אם יתקיים באותו פרסום מרכיב נוסף, והוא שהפרסום נעשה "בתום לב" (אורי שנהר, דיני לשון הרע (מהדורה שנייה, 2024) עמ' 449; להלן: "**שנהר**").

34. נקודת המוצא בבירור טענה לתחולתה של הגנת תום הלב, הינה שנמצא שהפרסום מושא התביעה לא היה אמת. במצב זה, תעמוד לנתבעת הגנת תום הלב בהתקיים שני התנאים המצטברים: האחד, כי עשתה את הפרסום בתום לב; והשני, כי הפרסום נעשה באחת הנסיבות המנויות בסעיפי המשנה של סעיף 15 לחוק.

35. בהתאם להוראות סעיף 16(א) בחוק איסור לשון הרע, עומדת לנתבעת חזקת תום הלב ועומדת לתובעת האפשרות להוכיח כי נסתרה חזקת תום הלב, שכן כך מורה סעיף 16(ב) בחוק איסור לשון הרע:

חזקה על הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום שלא בתום לב אם נתקיים בפרסום אחת מאלה:

(1) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא האמין באמיתותו;

(2) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא נקט לפני הפרסום אמצעים סבירים להיווכח אם אמת הוא אם לא;

(3) הוא נתכוון על ידי הפרסום לפגוע במידה גדולה משהיתה סבירה להגנת הערכים המוגנים על-ידי סעיף 15.

מקום שיעלה בידי תובעת לשכנע את בית-המשפט באחת משלוש הנסיבות הקבועות בסעיף 16(ב) בחוק איסור לשון הרע, כי אז תתבטל חזקת תום-הלב ותקום על חורבותיה חזקת אי-תום-לב לחובתה של הנתבעת - המפרסמת (ע"א 5653/98 פלוס נ' חלוץ, פ"ד נה(5) 865, 895)

הוראה זו יוצאת מהבדיקה האובייקטיבית של הפרסום והולכת אל נבכי המפרסם עצמו. אל תודעתו שלו. ואם בדיקה זו תגלה כי הפרסום לא היה אמת והמפרסם לא האמין באמיתותו; או לא נקט אמצעים סבירים לברר את האמת עובר לפרסום; או אם התכוון לפגוע במידה החורגת מהמידה הסבירה הנדרשת להגנת הערכים המוגנים – כי אז אין אפשרות לראות במפרסם כמי שנהג בתום לב. אותה חזקה שאפשר וקמה, או תקום, לפי החלופות של סעיף 15 בחוק – תישלל בחזקה הנוגדת. ובתמצית (לשון השופט ניל הנדל):

"החזקה החיובית מסתפקת בבדיקת הפרסום ומידת סבירותו, ואילו החזקות השליליות מתמקדות גם במפרסם – ואף ביסוד הנפשי שלו. החזקה השנייה מבין החזקות השליליות בודקת גם "יסוד עובדתי" של המפרסם. המסקנה מסקירה זו היא שאכן תום לב בהקשר של לשון הרע כולל היבטים אובייקטיביים וסובייקטיביים. הרשימה ב"סעיף החזקות" איננה ממצה את כל האפשרויות שיכולות ללמד על קיומו או היעדרו של תום לב. ברם, כאמור, היא מצביעה על כיוון. בתמצית: על הפרסום להיות סביר, אין לפרסם

דבר שהמפרסם לא האמין באמיתותו, יש לנקוט מראש אמצעים סבירים לשם בחינת אמיתות הפרסום, ואל למפרסם להתכוון לפגוע יתר על המידה...". (דנ"א 2121/12 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין אורבך [פורסם בנבו] 18.9.14, פסקה 7 בפסק הדין)

הנטל להוכיח כי נשללה חזקת תום הלב רובץ לפתחה של התובעת וכך יש לבחון אם הוכיחה שנשללה חזקת תום הלב בנסיבות העניין.

36. העובדות הרלוונטיות לבחינת תום הלב של הנתבעת כבר התבררו, כדלהלן:

א. הנתבעת החלה לעבוד במעון ביום 30.6.19. טרם תחילת עבודתה עברה הנתבעת הליך קבלה ממושך הכולל הצגת קורות חיים, ראיון עבודה בפני מספר גורמים וחתימה על הסכם סודיות ביום 14.3.19 (סעיף 4 בתצהיר התובעת). הנתבעת העידה כי רצתה מאד להתקבל למשרה זו ואף סגרה "משפחתון" שהפעילה 14 שנים (עדות הנתבעת בעמ' 100; ש' 10 בפרוט'). ניכר כי לדידה של הנתבעת הייתה המשרה במעון ראש הממשלה משרה נחשקת.

ב. ביום 23.9.19, פחות מ- 3 חדשים לאחר תחילת העסקתה, פנתה הנתבעת במסרון ליעקב קדוש, והלינה על היחס לו היא זוכה מהתובעת. קיומן של התלונות לא מחלוקת. קיומן לא הוכחש על ידי התובעת בעדותה אף שטענה כי לא ידעה עליהן בזמן אמת (עמ' 27; ש' 10-12 בפרוט') והנתבעת העידה כי פנתה לגורמים רבים מתוך מחשבה שיוכלו לסייע לה (למשל עדות הנתבעת בעמ' 89; ש' 28 בפרוט'). הנתבעת לא פנתה לאמצעי התקשורת אלא רק לממונים עליה ותוך כדי עבודתה.

ג. בעקבות אותן תלונות כתבה הנתבעת את מכתב ההתנצלות מיום 3.10.19.

התובעת טוענת בסיכומיה שמכתב ההתנצלות נכתב לאחר שהנתבעת פנתה לאמצעי התקשורת (סעיף 13 בסיכומי הנתבעת), אלא שטענה זו איננה נכונה. מכתב ההתנצלות נכתב בעקבות פנייתה של הנתבעת לממונים עליה, בעוד הפרסומים מושא התביעה נעשו רק כחדשיים וחצי לאחר מכן.

לשונו של מכתב ההתנצלות משקפת אמירה המצויה 180 מעלות מהטענות שהעלתה הנתבעת בפניותיה. מטענות המציגות את התובעת כמי שמתייחסת לנתבעת בצורה לא הולמת, לשלל תשבחות ומחמאות לתובעת ולבני משפחת התובעת. אין כל דרך ליישב סתירה זו זולת הדרך שמציעה הנתבעת. אין כל דרך להבין מדוע הסכימו התובעת והממונים על הנתבעת להמשיך בהעסקתה ולו יום בודד אם אכן כל הטענות שהעלתה היו לא יותר מהמצאה חסרת בסיס במציאות. אין כל דרך ליישב את האמר במכתב ההתנצלות עם המשך העברת התלונות על התנהגות התובעת גם בחלוף ימים ספורים ממועד מכתב ההתנצלות.

דווקא לשון מכתב ההתנצלות, הנסיבות בהן נכתב והתנהגות הנתבעת עובר לכתיבתו תומכות בגרסת הנתבעת. תומכות בטענה שכתבה את מכתב ההתנצלות מתוך מצוקה נוכח הסערה שחוללו התלונות שהעבירה והחשש לגורל העסקתה.

ד. התברר שהנתבעת התפטרה מעבודתה (עדות הנתבעת בעמ' 107 ; ש' 11 בפרוט').
לפי הנטען בתצהיר התובעת, הנתבעת כלל לא עמדה בביצוע המשימות הכרוכות בעבודתה במעון ונעדרה מעבודתה לעיתים תכופות (סעיף 6 בתצהיר התובעת). לא הוצגו ראיות של ממש לתמיכה בטענה זו. לכתב התביעה צורף "דו"ח נוכחות" (נספח 3 לכתב התביעה) אולם לא נעשה כל ניסיון להסביר את תוכנו ולהראות כיצד ניתן להסיק ממנו על מחדל כלשהו של הנתבעת. ממילא שלא הוצגו פניות שהועברו לממונים על הנתבעת בחברת מוריה או בכלל בקשר עם התנהלות הנתבעת במהלך עבודתה במעון. לא לפני כתיבת מכתב ההתנצלות ולא לאחריו. ובסופו של יום, לאחר שהיה ברור לתובעת עצמה ובוודאי לממונים על עבודת הנתבעת, כי הנתבעת מלינה מרות על יחסה של התובעת, איש לא מצא להפסיק את העסקת הנתבעת. הנתבעת, היא זו שהתפטרה.

ה. התברר שהפרסום הראשון נעשה בתגובה לדברי התובעת עצמה.
הפרסום הראשון נעשה ביום 23.12.19. באותו היום, לפני הפרסום הראשון, העידה התובעת בהליך שהתנהל בבית הדין לעבודה בתביעתה של עובדת אחרת, שירה רבן. במהלך עדותה התייחסה התובעת גם לעדות קודמת של הנתבעת באותו הליך, הטיחה בנתבעת את הטענה להיותה "עובדת שתולה" וכינתה את טענות הנתבעת כשקרים (עדות התובעת בעמ' 10 בפרוט').
התובעת טוענת שהפרסום הראשון נעשה "ממש כמה ימים לפני הבחירות הכלליות לכנסת" (סעיף 4 בסיכומי התובעת), כנראה בניסיון להציג את הנתבעת כמי שפעלה משיקולים זרים. טענה זו נטענה בלי כל ניסיון לבסס אותה בראיות. התובעת לא עשתה ניסיון להראות מה לבחירות שהתקיימו ב- 2019 ואלו, לפי מאגרי המידע, התקיימו בכלל ביום 17.9.19. הרבה לפני הפרסום הראשון.
מאידך, ובלי כל קשר לבחירות הכלליות, התברר שהפרסום הראשון נעשה מיד לאחר פרסום עדותה של הנתבעת (סעיף 3 בעמ' 1 בתצהיר הנתבעת). סמיכות זמנים התומכת בגרסת הנתבעת לקשר בין הפרסומים ולרצונה להגיב לטענות שהטיחה בה התובעת.

ו. התברר שהפרסום השני נעשה לאחר שהתובעת הגישה תביעה נגד הנתבעת לבית משפט השלום בירושלים ולאחר שהנתבעת הגישה את תביעתה היא לבית הדין לעבודה.

ז. עיון בתוכן הפרסומים מלמד על התמקדות בתחושות הנתבעת ומיעוט תיאורים עובדתיים המתייחסים לתובעת.
בפרסום הראשון מביאה הנתבעת שתי דוגמאות לאמירות בוטות של התובעת ("היא קראה לי מטומטמת והייתה אומרת שיש לי שכל של ילדה בת 5") ואירוע נוסף במהלכו הרגישה מאוימת ("היא לקחה את המגהץ והרימה אותו לכיווני. אמרתי לה 'גברת, גברת, תיזהרי'. אולי היא רצתה לזרוק עליי").
גם בפרסום השני ממעטת הנתבעת בפרטים, מתספקת בדוגמא אחת לאמירה בוטה ("היא אמרה לי לנשק לה את הרגליים") ובדוגמא אחת נוספת להמחשת הטענה שהרגישה

מושפלת ("כיבסתי את המכנסיים של אבנר וכשהיא שאלה אותי איפה הבגדים ואמרתי לה שהם במכונה, היא השתוללה וצרחה עליי").

הנתבעת קבלה במה להציג את גרסתה באמצעי התקשורת ויכולה הרי הייתה בנקל להרבות בתיאורים שימחישו את אותן טענות שהעלתה. הטענות להתעמרות מצידה של התובעת. התיאורים שמצאה הנתבעת להביא בפרסומים אלו, יחסית, דלים.

37. כך ניתן לסכם את אשר התברר בהתחקות אחר התנהלות הנתבעת ובניסיון לבחון אם עלה בידי התובעת לסתור את חזקת תום הלב העומדת לנתבעת.

התברר שהנתבעת הלינה על יחסה של התובעת כבר סמוך לאחר תחילת העסקת הנתבעת במעון. פחות מ-3 חדשים לאחר תחילת העסקת הנתבעת.

התברר שהנתבעת הלינה בפניות למי שראתה כממונים עליה. למשל הממונה עליה מטעם חברת מוריה או הממונה על עובדי המעון במשרד ראש הממשלה. הנתבעת לא פנתה לאמצעי התקשורת ולא פרסמה דבר על אודות פניות אלו.

התברר שהנתבעת פנתה בתלונות על התנהלות התובעת מתוך מודעות לסיכון שתופסק העסקתה למרות שהיא עצמה רצתה במשרה ועברה שלל משוכות טרם התקבלה לעבודה זו במעון.

התברר שבתגובה לאותן תלונות שהעבירה הנתבעת לא הופסקה עבודתה במעון, וחלף זאת כתבה הנתבעת את מכתב ההתנצלות, אשר תוכנו ונסיבות כתיבתו תומכים בגרסת הנתבעת שלפיה מכתב ההתנצלות הוכתב לה.

התברר שלאחר תקופה קצרה נוספת הייתה זו הנתבעת שבחרה להתפטר מאותה עבודה.

הנתבעת לא פוטרה למרות טענותיה הקשות ולמרות טענות התובעת למחדליה.

התברר שהפרסום הראשון נעשה רק בתגובה לעדות התובעת שכינתה את הנתבעת בכינויי גנאי והפרסום השני נעשה לאחר הגשת תביעות על ידי התובעת ועל ידי הנתבעת.

והתברר שתוכן הפרסומים אינו כולל תיאורים רבים להמחשת טענות הנתבעת.

לא זו בלבד איפה שלא עלה בידי התובעת לסתור את חזקת תום הלב העומדת לנתבעת, ההתרשמות הברורה מהעובדות שהתבררו הינה שהנתבעת בצעה את הפרסומים בתום לב מלא. באמונה מלאה בטענותיה, רק לאחר שעשתה ניסיונות לשנות את יחסה של התובעת ומבלי שהפרסומים, נוכח תוכנם, מבטאים כוונה לפגיעה גדולה ולא סבירה בתובעת.

אני מקבל לפיכך את טענת הנתבעת וקובע שהפרסומים מושא התביעה נעשו על ידה בתום לב.

38. לאחר שנמצא שהפרסומים נעשו בתום לב, יש לבחון אם מתקיימות אילו מהחלופות המנויות בסעיף 15 בחוק איסור לשון הרע.

הפרסום הראשון נעשה בתגובה ישירה לעדות התובעת ביום 23.12.19, במהלכה הטיחה התובעת טענות קשות בנתבעת. קטע זה מעדות התובעת צוטט במהלך הדיון ולא הוכחש על ידי התובעת. כך העידה התובעת לפי אותו ציטוט (עמ' 11 בפרוט'):

"לגבי סילבי אני רוצה לדבר היא שקרנית. מילה אחת לא נכונה. דרך אגב לא אמרתי לה לעבוד רק לא אצלי בקומה. אנשים משקרים בפנים הם לדעתי באו שתולים כמו שירה רבן שהגיעה בתור שתולה."

הנתבעת העידה כי הפרסום הראשון נעשה בתגובה לדברי התובעת ותוכנו של הפרסום הראשון אכן כך מלמד. הנתבעת מתייחסת במישרין לדברי התובעת בעדותה, מכחישה אותם ומציגה את גרסתה שלה.

הפרסום הראשון עומדת לפיכך בהגנה הקבועה למצבים שבהם "הפרסום לא נעשה אלא כדי לגנות או להכחיש לשון הרע שפורסמה קודם לכן" לפי סעיף 15(10) בחוק איסור לשון הרע.

כך גם הפרסום השני. פרסום זה נעשה בסמוך לאחר שהחלו ההליכים המשפטיים בין הצדדים וסמוך לאחר שהתובעת הגישה את תביעת הסודיות ובמסגרתה הטיחה בנתבעת האשמות קשות כגון אלו (סעיף 7 בכתב התביעה אשר צורף כנספח לכתב התביעה):

בהכירה את רגישות מעמדה של התובעת, ותוך ניצול ציני של אמצעי התקשורת העוינים את ראש הממשלה ורעייתו, פרסמה הנתבעת 1 ממש כמה ימים לפני הבחירות הכלליות לכנסת, סדרת כזבים מכוערת ובדיונית, תוך חיקוי ואימוץ טענות של עובדת אחרת, שטענה טענות דומות וזכתה לפרסום חסר תקדים.

כאשר התובעת עצמה מטיחה האשמות כה קשות בנתבעת, הרי שעמדה לנתבעת הזכות המלאה להכחיש את טענות התובעת ולהציג את גרסתה היא להשתלשלות האירועים בתקופת עבודתה במעון.

39. הנסיבות בהן נעשו אותם שני פרסומים מושא התביעה ממילא שגם מקימים לנתבעת את הגנת תום הלב הנתונה למי שעשה פרסום **"לשם הגנה על עניין אישי כשר"** לפי סעיף 15(3) בחוק איסור לשון הרע.

כדי לחסות בצילה של הגנה זו, שומה על הנתבעת לעמוד בקיומם של 4 תנאים מצטברים: עניין אישי כשר אשר הגנתו הצדיקה את הפרסום; תוכן הפרסום נועד להגן על אותו עניין; הפרסום הופנה רק לאנשים מסוימים שזהותם מתחייבת; והפרסום נעשה בתום לב (שנהר, עמ' 580). הגנה זו אף עשויה לעמוד למפרסם כאשר הפרסום נעשה בפנייה לציבור הרחב (שנהר, עמ' 586).

התובעת, כך התברר, הייתה זו שבחרה לתקוף את הנתבעת ולהטיח בה כינויי גנאי קשים בהליך אשר התובעת עצמה אישרה שזכה לסיקור נרחב באמצעי התקשורת. פרסום שנעשה בתגובה לדברים אלו ומציג את גרסת הנתבעת לאירועים אכן מבטא הגנה על עניין אישי כשר של הנתבעת. כך גם הדברים שנאמרו על ידי הנתבעת בפרסום השני, לאחר שחילוקי הדעות בין התובעת לנתבעת כבר התבררו בערכאות וכאשר התובעת חוזרת ומטיחה בנתבעת האשמות קשות. במצב זה עמדה גם עמדה לנתבעת הזכות להציג את גרסתה ולחסות בהגנה הנתונה למי שמפרסם דברים לשם הגנה על "עניין אישי כשר".

40. הנתבעת טוענת שהפרסומים אינם משקפים אלא הבעת דעה ומכאן שגם עומדת לה הגנת תום הלב הנתונה למי שמביע דעתו על התנהגות הנפגע בקשר לעניין ציבורי (סעיף 15(4) בחוק איסור לשון הרע). טענה זו מעוררת קושי, שהרי הנתבעת איננה מסתפקת בהבעת דעתה על התנהלות התובעת, אלא מציגה עובדות ומתארת אירועים כדי להמחיש את הבסיס לדעה שהיא מציגה. כך הטענות על הלשון הבוטה המיוחסת לתובעת ("היא (התובעת) קראה לי מטומטמת והייתה אומרת שיש לי שכל של ילדה בת 5" "היא (התובעת) אמרה לי לנשק לה את הרגליים"; "היא השתוללה וצרחה עלי") וכך גם האירועים שמתארת הנתבעת (הנפת המגהץ והטענות ביחס לכביסה). קריאה של הפרסומים מצביעה על עובדות שמהן גוזרת הנתבעת את המסקנה והדעה כי "עברתי גיהינום, אני סבלתי, אני בכיתי". אין זו איפה "הבעת דעה" גרידא. מאידך, ובהקשרה של ההגנה על עניין אישי כשר, ניכר כי הנתבעת איננה מרבה בתיאורים של אירועים הקשורים בתובעת ומסתפקת במספר מצומצם של דוגמאות שאינן חורגות מהנדרש לביסוס והמחשת עמדת הנתבעת ולכן גם אינן שוללות את תום ליבה.
נמצא איפה, כי לנתבעת עומדת לפיכך הגנת תום הלב לפי סעיפים 15(3) ו- 15(10) בחוק איסור לשון הרע.

41. מאחר שנמצא שהנתבעת בצעה את הפרסומים בתום לב ובנסיבות המקיימת את החלופות הקבועות בסעיפים 15(3) ו- 15(5) בחוק איסור לשון הרע, עומדת לנתבעת הגנת תום הלב. לפיכך, אפילו היה נמצא שלא לקבל את טענת הנתבעת בדבר "אמת בפרסום" ואפילו נקודת המוצא בבירור הטענות הינה שדברי הנתבעת בפרסומים מושא התביעה אינם אמת, עומדת לנתבעת הגנת תום הלב וגם בכך הרי די בכך כדי לדחות את התביעה לביצועה של עוולת הוצאת לשון הרע.

VI. <u>הטענה לפגיעה בפרטיות</u>

42. לצד הטענה לקיומה של עוולת הוצאת לשון הרע, טוענת התובעת להתקיימות יסודות העוולה של פגיעה בפרטיות, לפי חוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (להלן: "**חוק הגנת הפרטיות**").
עיון בסיכומי התובעת מלמד כי זולת אזכור הטענה (סעיף 7 בסיכומי התובעת) אין בהם כל ניסיון לפרט את הבסיס לטענה או כיצד הוכח קיומם של יסודות עוולה זו. למעשה, אזכור כה לאקוני של הטענה בלי כל פירוט מלמד כי מדובר בטענה שנזנחה.
ואפילו לא נזנחה הטענה, ברי הדבר שיסודותיה לא הוכחו.
חוק הגנת הפרטיות אוסר על פגיעה בפרטיותו של אדם. סע' 2 לחוק הגנת הפרטיות מונה מספר חלופות המגלמות פגיעה בפרטיות. אם בקשה התובעת לטעון לקיומה של עוולה זו, בראש ובראשונה היה עליה להראות כיצד פגעה הנתבעת, לפי הנטען, בפרטיותה. היה על התובעת להראות אילו מאותן חלופות המנויות בסעיף 2 בחוק הגנת הפרטיות מתקיימת בנסיבות דנא. התובעת איננה עושה כן. התובעת מבססת את טענותיה על הפרסום הראשון והפרסום השני, אך איננה מנסה להראות מה באותם פרסומים הוא, לשיטתה, פגיעה בפרטיות.

אפשר ובטענה זו מתבססת התובעת על החלופה שלפיה פגיעה בפרטיות הינה גם "הפרה של חובת סודיות לגבי ענייניו הפרטיים של אדם, שנקבעה בהסכם מפורש או משתמע" לפי סעיף 2(8) בחוק הגנת הפרטיות. אפשר בלבד, שכן התובעת מזכירה בטיעוניה הסכם סודיות עליו חתמה הנתבעת ושלטענת התובעת הופר (סעיף 7 בסיכומי התובעת). אותו הסכם סודיות (צורף כנספח לכתב התביעה) כלל איננו מופנה לתובעת אלא למעסיקה של הנתבעת, חברת מוריה (למשל כאמור בסעיף 5 בהסכם הסודיות). התובעת איננה מנסה להראות כיצד טענה להפרת הסכם הסודיות, בפגיעה בפרטיות או בכלל, מקנה לה עצמה זכות תביעה לפי אותו הסכם שהיא איננה צד לו.

זאת ועוד. הסכם הסודיות מתייחס למידע שיגיע לידיעת הנתבעת ואיננו מצוי בידיעת הציבור (סעיף 1 בהסכם הסודיות). לא ברור מה בפרסומים מושא התביעה כולל כזה מידע שכזה. לא ברור כיצד טענות להתעמרות מצד התובעת או דוגמאות לכך שעבודת הנתבעת במעון כללה כביסה וגיהוץ מהוות מסירת מידע סודי כלשהו.

לו עמדה התובעת באותן משוכות והראתה "פגיעה בפרטיות" שנגרמה לה, היה מקום לבחון אם עומדת לנתבעת הגנה מאלו המנויות בחוק הגנת הפרטיות. למשל הגנת תום הלב הנתונה במצב בו "הפגיעה נעשתה לשם הגנה על ענין אישי כשר של הפוגע" (סעיף 18(2)(ג) בחוק הגנת הפרטיות). במסגרת בחינת הטענה להוצאת לשון הרע הרי כבר נבחנו מכלול הנסיבות ונמצא שהנתבעת בצעה את הפרסומים בתום לב. אפילו עסקינן בעוולה שונה, ברי הדבר שהתשתית העובדתית שעל בסיסה נמצא שהנתבעת בצעה את הפרסומים בתום לב, עשויה הייתה להביא למסקנה זהה בהתייחס לטענה לפגיעה בפרטיות. לא ניתן להתקדם לביצוע כזו בחינה עת התובעת איננה מנסה כלל לחלוף על פני המשוכות ההכרחיות לביסוס טענה לפגיעה בפרטיות. נוכח זאת, הטענה לביצוע עוולה של פגיעה בפריטות התובעת בשל הפרסומים מושא התביעה – נדחית.

VII. <u>סיכום</u>

43. כך ניתן לסכם.

הנתבעת הועסקה כעובדת ניקיון במעון במשך כ- 4 חדשים, מיום 30.6.19 ועד 7.11.19. במסגרת עבודתה זו עמדה הנתבעת בקשר עם התובעת, שרה נתניהו, המתגוררת במעון עם בני משפחתה.

במהלך תקופת העסקתה במעון, פנתה הנתבעת מספר פעמים לממונים עליה והלינה על יחסה של התובעת כלפיה. הנתבעת עשתה שימוש בלשון בוטה באותן הפניות וטענה ליחס לא ראוי הגורם לה למצוקה. בעקבות פניות אלו כתבה הנתבעת מכתב התנצלות ביום 3.10.19, אך הוסיפה להלין בפני הממונים עליה על יחסה של התובעת ולבסוף התפטרה מעבודתה במעון. כחדש וחצי לאחר הפסקת עבודת הנתבעת במעון, ביום 23.12.19, נעשה הפרסום הראשון. ריאיון של הנתבעת לעיתונאית דנה וייס. בפרסום הראשון טענה הנתבעת כי היחס של התובעת כלפיה במהלך עבודתה במעון גרם לה לסבל רב והמחישה את טענותיה בדוגמאות לכינויי גנאי שהוטחו בה על ידי התובעת ולהתנהלות שגרמה לה לחשוש מפני פגיעה פיזית.

בעקבות הפרסום הראשון הוגשו על ידי הצדדים תביעות הדדיות. תביעת הסודיות שהגישה התובעת ותביעת ההתעמרות שהגישה הנתבעת.

ביום 5.5.20 נעשה הפרסום השני. הנתבעת התראיינה לתכנית הטלוויזיה "אופירה וברקו" ובמסגרת זו שבה והעלתה טענות כלפי התובעת. הנתבעת שבה וטענה ליחס לא הולם, לביטויי גנאי, השתוללות וצרחות מצידה של התובעת וגם אלו בצירוף דוגמאות להמחשה.

על רקע זה הוגשה תביעה זו, כאשר התובעת מתבססת על אותם שני פרסומים וטוענת שאלו מגלמים ביצוע עוולת הוצאת לשון הרע ופגיעה בפרטיות כלפיה. התובעת עתרה בגין עוולות אלו לפיצויים בסך של 200,000 ₪.

הנתבעת טענה שיש לדחות תביעה זו על הסף בהיותה "תביעת השתקה", אך נמצא שהטענה נזנחה בסיכומי הנתבעת וממילא לא הוכחו היסודות לגיבושה של טענה שכזו.

התובעת טענה שיש בפרסומים כדי להוות "הוצאת לשון הרע" כלפיה. בבחינתה של טענה זו נמצא לשים דגש למעמד התובעת כדמות ציבורית והמשמעות שיש לכך במתח שבין חפש הביטוי לזכות לשם טוב. עוד נמצא לשים דגש לכך שהפרסומים מושא תביעה זו היוו חלק מגל פרסומים, מסע פרסום, בו הוטחו בתובעת טענות להתעמרות בעובדים במעון. בחינת הפרסומים מושא תביעה זו לצורך סיווגם כלשון הרע, כך נקבע, נעשית בהסתכלות רחבה ובהתחשב בהיותם חלק ממסע פרסום. בהינתן נקודות יסוד אלו, נמצא שאכן יש בפרסומים מושא התביעה כדי להוות הוצאת לשון הרע כלפי התובעת. כך נמצא לאחר שנמצא שבאותם הפרסומים, כשהם מצטרפים לפרסומים רבים נוספים, הציגה הנתבעת את התובעת כמי שהתייחסה אליה בצורה לא ראויה, בזלזול, בגידופים, בכינויי גנאי ובהצבת דרישות קשות, וניצלה לרעה את מעמדה כדי לפגוע בה. במי שהייתה בסך הכל עובדת ניקיון במעון.

הנתבעת טענה כי עומדת לה הגנת "פרסום מותר", אך נמצא שלטענה זו אין יסוד. שהפרסומים מושא התביעה לא נעשו תוך כדי הליך משפטי.

הנתבעת טענה כי עומדת לה הגנת "אמת בפרסום". בחינתה של טענה זו נעשתה לנוכח הראיות שהוצגו. עדות הנתבעת, עדות לודיה ובעיקר – מכתב ההתנצלות ונסיבות כתיבתו. בבחינת ראיות אלו נמצא להעדיף את גרסת הנתבעת על זו של התובעת. מסקנה זו איננה מתבססת אך ורק על מתן אמון בנתבעת ואף לא על מתו אמון בעדה מטעמה, לודיה, אלא על יסוד משקלן המצטבר של כלל הראיות, כאמור. בהינתן כל זאת, נמצא לקבל את טענת ההגנה ולקבוע שהדברים שפרסמה הנתבעת היו אמת.

הנתבעת טענה כי עומדת לה הגנת תום הלב. בבחינתה של טענה זו במכלול הנסיבות נמצא לקבל את טענת הנתבעת ולקבוע שפעלה בתום לב. באמונה מלאה לעוול שגרמה לה התובעת ולהתייחסות לא ראויה, בלשון המעטה, של התובעת כלפיה במהלך העסקתה במעון. כך נמצא בפרט נוכח פניות למכביר שהעבירה הנתבעת לממונים עליה בבקשת עזרה ונוכח התנהגות התובעת. פניות שעל קיומם לא הייתה מחלוקת. ואלו, פניות לממונים ולא פרסום באמצעי התקשורת, תומכים בטענה שהנתבעת פעלה בתום לב גם בביצוע הפרסומים. באמונה שלמה כי נגרם לה עוול.

משנמצא שהנתבעת פעלה בתום לב ואף התקיימו הנסיבות המנויות בסעיפים 15(3) ו-15(10) בחוק איסור לשון הרע (הכחשת לשון הרע קודמת והגנה על עניין אישי כשר) הרי שנמצא שעומדת לנתבעת הגנת תום הלב.

התובעת הוסיפה וטענה לפגיעה בפרטיות, אך נמצא שלא נעשה כל ניסיון ליצוק תוכן בטענה זו, לא הוסבר כיצד נפגעה פרטיות התובעת בביצוע הפרסומים וכך גם כלל לא נדרש לבדוק אם הגנת תום הלב עומדת לנתבעת גם ביחס לטענה זו.

44. לא מצאתי ממש ביתר טענות הצדדים.

45. כאשר נבחנת פסיקת ההוצאות נוכח דחיית התביעה, אין מנוס מהתייחסות להתנהלות הנתבעת מאז הגשת התביעה.

עיון בכתב ההגנה מלמד על ניסיון להרחיב את יריעת המחלוקת ללא כל צורך. כתב ההגנה רווי טענות קשות כלפי התובעת, לכאורה תחת הטענה שלתובעת אין "שם טוב". כך מצאה הנתבעת לייחס לתובעת שלל ביטויי גנאי ובהם: "עבריינית מורשעת", "מעוררת בנפשה", "שותה לשוכרה", "מתערבת בענייני מדינה" ואף "נהנתנית מדושנת עונג". טענות אלו מוטב לולא נטענו משנטענו. לא היה בהן דבר לקידום בירור המחלוקות ושלא במפתיע, גם לא נעשה ניסיון לבסס את הטענות בראיות או להראות מה להן ולמחלוקות מושא תביעה זו. התנהלות זו איננה עולה בקנה אחד עם החובה לנסח כתבי טענות "באופן שאינו מבזה, מביש או משתלח" (תקנה 32 בתקנות סדר הדין האזרחי, תשע"ט-2018) ועלולה כשלעצמה להישקל בפסיקת ההוצאות.

לכך יש להוסיף את התנהלות הנתבעת לאחר סיום שמיעת העדויות ובהגשת הסיכומים. התנהגות אשר הביאה במישרין לעיכוב ממושך במתן פסק דין זה והתעסקות מיותרת במתן פסקי דין בהיעדר סיכומים ובבקשות לביטולם. החלטות אלו כללו חיוב בא כוחה של הנתבעת בתשלום הוצאות אישיות (פסק הדין מיום 6.5.26) שלא בוטל.

אכן, מאחר שמצאתי לדחות את התביעה ראוי שהתובעת תישא בהוצאות הנתבעת, אך בשומת ההוצאות מצאתי להביא בכלל חשבון את ההתנהלות כאמור.

נוכח כל זאת, אני מחייב את התובעת לשאת בהוצאות הנתבעת בסך של 10,000 ₪.

46. ואשר על כן אני דוחה את התביעה.

התובעת תישא בהוצאות הנתבעת בסך של 10,000 ₪.

ניתנה היום, כ"א חשוון תשפ"ז, 01 נובמבר 2026, בהעדר הצדדים.

רונן אילן, שופט